

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Kérviratok nem adóznak vissza.

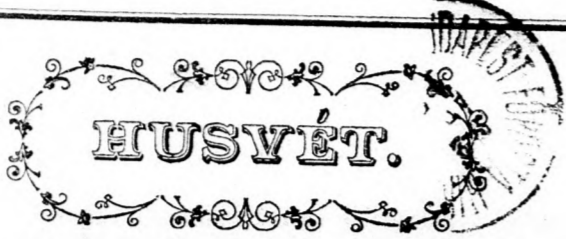
KÖZÉRDÉK

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félre . . . 2 frt,
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.



HUSVÉT.

Harangok zúgása, áhitatos szívek zengő zso-
lozmája hirdeti diadalát e napnak. Esmékért
küzdő szíveken szétárad a megistenülés glóriája s
új lángot ad a csüggeleg léleknek, hogy büszkén,
merészen szárnyaljon a végtelenség ismeretlen
világa felé . . .

Maga a halál halt meg e napon, hogy éljen
az élet s biztató reménnyel töltse be a nagy vi-
lágot a messze jövő iránt.

A tagadás szelleme elbukott a megnyilatkozó
sírok előtt. Régen alvó századok rázkódnak e na-
pon új életre, hogy a mai rideg kor skepsisét
elnémítsák káprázatos tények bizonyosságával. Az
örökkévalóság maga szól hozzánk érthető beszéd-
ben, hogy az a szent láng, mely milliók szívét he-
viti, el nem alszik, annak melege feltör a kopor-
sók sötétjéből is s mint föltámadott istenség újra
ifjává teszi a megvénült világot!

Ez, ez a melegség tartja össze a mindensé-
get. Ez adja meg a rügybontó kikelet csodás hat-
almát, hogy egyetlen fuvallatára fölbredjen az
alvó természet s életet adjon miriád gyermekének
ez édes anyai szóval: „Élj!”

Ez a melegség zendíti meg az erdők és me-
zők költészetét, mikor a szányas dalnokok remek
hármoniában zengenek hallelujáht az örökkévaló
végtelen szerelméért!

Ez a melegség vonza együvé a világ ellen-
tées sarkairól is a rokon szíveket, ez alkot csalá-
dát, társadalmat, nemzetet, mert ez az istenség
halhatatlan szikrája, maga a mindenható istenség:
a szeretet.

Jól esik a szívnek e gondolatokban elmerülni.
Jól esik hinni, hogy, a kinek lelkében ez isteni
láng ég, az előtt a Galgotha is csak küszöbe az
örök életnek.

Az a hatalmas templom, melynek oltárán ma
a művelt emberiség milliói áldoznak, az az óriás
szentegyház, melynek keresztyén társadalom a neve,
ezen az erős fundamentumon épült fel.

Az idők hullámverése elsodorhatott ez épü-
lethől egy-egy követ, de a réginek helyébe más,
szilárdabb teteték s azt a századok viharai meg
nem ingathatják. Az édes anyaföld szerelme lehet
bár mily erős, alkothat külön társadalmi életet élő
népeket, nemzeteket, de van ezen felül még egy szent
kapocs, mely szülőanyja a népek testvériségének
s ez a kapocs az általános emberszeretet!

A föltámadás ebben lett örökkévalóvá. Mert
imé a názárethi Jézus újra és újra megjelenik
közöttünk. Valahányszor egy szenvedőnek könnyét
szelid újjával letörli a részvét, ő van jelen. Ha
egy éhezőnek darab kenyert juttat fölősből
a gazdag, ha a szomjuhozó enyhítő csöppet ta-
lál, ha a ruhátlanak dermedő tagjait melegével
takarja el az irtalmasság, ha az üldözöttnek, a
becsületében megtiprottnak, a méltatlanul megkö-
vezettnek, menhelyet, igazságot, gyógyító balzsá-
mot nyújt az emberek jobb érzése, mindenütt
ő van jelen, mindenütt ő árasztja szét isteni lé-
nyének csodás varázsát, hogy az egyetemes tár-
sadalom épüljön, emelkedjék tisztább és szentebb
magaslata, a hol kezdődik a megistenülés!

Az emberiség sötét századaiban az ő nevével
mentek öldöklésre a harcások. ma kórház, mentő
egyesület s a humanus intézetek megszámlálha-
talan sokasága alakul az ő nevében gyógyítani a
társadalom sebeit!

Nem föltámadás, nem az örök élet kezde-
te-e ez? . . .

És ha az ő halhatatlan szellemének örökélete
minden nemzetnél ily magasztosan nyilvánul, nem
kell-e annak nálunk, magyaroknál is nyilvánulnia,
kik a haladásra, a finomabb átalakulásokra min-
dig érzéket mutattunk?!

Sehol a világon több és szebb alkalom nem
kinálkozik az emberszeretet gyakorlására, mint
nálunk. Humánus intézményeink száma az előbbre
haladott nemzetekéhez képest elenyésző csekély.
Van hát terünk a fejlődésre, hiszen társadalmunk-
nak még igen sok égető sebe van.

Hazánk a természettől dus termékenységgel
van megáldva, de azért egy kedvezőtlen idő, egy
pusztító csapás ezrek szájából veheti el a kenye-
ret. Szomorú példa rá a felső megyék inségesei-
nek helyzete.

Mi a kik tán kedvezőbb viszonyok közt élünk,
mint e szerencsétlen honfitársaink, el sem tudjuk
képzélni azt a retentő helyzetet, melyben van csak
egyetlen család is, mely éheznek!

És itt nem is az anyagi, hanem az erkölcsi
nyomorúság rettenetesebb! Mert megrázó, ha lá-
tod, hogy a becsületes munka emberének alaha-
nyatlanak nélkülözéstől meggyöngyült karjai, szí-
vet facsaró, ha látod, hogy az édes anya kiszá-
radt emlője nem nyújt többé életet az ártatlan
csecsemőnek, ha látod hogy a nélkülözö család
tagjainak sápadt arcán mily százalmas kifejezése
ül a gyötrelmeknek, de sokkal megrázóbb, megdöb-
bentőbb, mikor tapasztalod, hogy a hol az anyagi
viszonyok ennyire ziláltak, ott az erkölcsi élet is
meglázul, hiszen az éhezőnek leghamarább szívébe
jut, hogy a szükség törvényt bont!

Nem lehet tagadni, hogy ezt a magyar nem-
zet egyeteme a maga idejében föltudta fogni s ez-

TÁRCZA.

Levél Ausztráliából.

Constantinhafen (Kaiser Wilhelm Land.)
Német Új-Guinea 1892. jan. 29.

Mélyen tisztelt Főjegyző ur!

Hiszem méltóztatott még kapni egy levelező lap-
mat, *) a melyben megígérttem hogy legközelebb egy pár
rövid uti tárcái kivétel fogok beküldeni, azon szerény
ajánlatommal, ha célszerűnek méltóztatik itélni a „Köz-
érdek”-nek engedem át.

Legnagyobb sajnálatomra azonban, korlátolt időm
nem engedi, hogy részletesebben kidolgozott cikket küld-
jek be, és emiatt kénytelen vagyok úgy a mint jegyző-
könyvembe annak idején bejegyeztem. Valószínű tehát,
hogy tele van nyelvtani hibákkal és ezért szives elnéző-
sét kérem. **)

Jövő postánk 8 hét múlva lesz és ha csak módom-
ban lesz, egy pár ethnografiai levelet fogok beküldeni,
Új-Guinea lakosairól, a papuákról.

Habár már egy havi lakosai vagyunk e területnek
és már több jegyzettel bírok; mégsem akarom az első be-
nyomás hatásait nyilvánosságra hozni, mivel, esetleg hi-
bások lehetnek. Egyelőre Constantinhafenbe va-
gyunk letelepedve és innen teszünk különböző irányban
kirándulásokat.

Valószínű, hogy már a jövő hónap vége felé tesszük
az első kísérletet a „Finisterra” hegység ismeretlen
léczolataiba behatolni.

Fő időtöltésemet a vadászat és a tárgyak prepará-
lása képezi. Szabad időmben ethnografiával foglalkozom.

*) Közöltük a „Közérdek” január havi számában. Szerk.
**) A jövő számban megkezdjük közlését. Szerk.

Szorgalmasan gyűjtök és tanulom a közeli Bongu falu
benszülöttek nyelvét, melynek értéke széles körre terjed.

Jelenleg az esős évszak alatt vagyunk. Naponként
esik; az éjjeliek nagyon hűvösek. Különben az általános hő
mérséklet alig nevezhető tropicusnak. A tenger és háttéri
Finisterra hegyek nagyon mérséklék a hőséget. Különben
a növényzet, főleg az őserdők, inkább a sub tropi-
cus, mint tropicus képet nyújtanak.

A vadász nem panaszkodhatik. Nagyobb állatok
hiányoznak; de a jó izlésű galambok (köztük a
8-10 kilós) korona-galamb — (Gaurea Victoria) kasu-
rok és törpe kenguruk u. n. wallabyk stb. stb. minden
időben ellátják a konyhát.

A Climaticus viszonyok, az eddig lefolyt időből kö-
vetkeztetve, nem nevezhetők rossznak. S habár egész Új-
Guinea, a „gyilkos” éghajlatok sorába tartozik, azt monda-
tom, hogy e telep egészséges.

Állapotom jó, egy pár kisebb malaria esetet kivéve
egészséges voltam.

A parti falvak lakosai, jelenleg általános békés han-
gulatúak.

Múlt év május hava óta, nem lázadtak fel. Ekkor
Hatzfeldhafen (Viktoria Augusta folyó mellett) 3
európai öletet meg (egy missionarius és két „Neu Gui-
nea. Comp.” hivatalnok.) S habár az eset véresen megtor-
lattott, a társaság mégis feladta e telepet.

Különben a papuák igen ravaszok, mi sem bizunk
bennök, jóllehet mindig jól fogadnak és ezért feyyerte-
lenül sohase hagjuk el e telepet.

S most maradok, becses családjával együtt számta-
lanszor üdvözölve, holtig hű tisztelője

Fenichel Samu.

A miniszteri látogatás.

— Jellemkép —

Véga.

Igy tűnődve sétál fel s alá a kapu előtt, mialatt
egy-egy meleg, kimondhatlan melegségű harmat szivárog
a pilláira. Letörli sietősen, nehogy meglássák ezek a bol-
dog nagyvárosi emberek; még valami szemérmes kére-
getőnek gondolnák s kitérnének, vagy megkínálnák egy
pár fillérrel. mi talán még jobban fájna, mint a mellőzés,
a hideg lenézés.

Elűti a fél ketőt . . .

Nem akar lézengeni tovább is az utcán. Hátha ké-
szülődnek már azok a fényes nagyurak . . . hisz talán
csak van annyi lélek abban a régi — — abban a mos-
tani exellentias urban, hogy ne várakoztassa, ne gyötörje
késő estig. . . Bizonyára van . . . akkora szív nem tud
egészen kihülni, legalább egy csücskéjén maradt meg
valami a régi melegeiből s oda ütődve a bordákhoz, meg-
megszólal, hogy hát . . .

Sietősen, lihegve érkezik az előszobába.

— Megebédelt már? kérde az ajtónálló mosolyosa.

— Meg; felel a beteges ur, nagyot nyelve, mert hát
szinte torkán akadt a hazug szó.

— Jó vörös bor volt ugy-e?

— Nem ittam belőle . . . nem szoktam inni.

— Kár — —

E percben léptek zaja hangzott belülről. Az isme-
retlen nagyság jött ki kiserővel együtt. Hej, de nagyokat
dobbant a várakozó szíve! szinte megfájult a belé nyilalló
lázás örömtől, a rosszul fogadás gyötrelmétől. . . A kö-
vetkező pillanatban már jelenté az ajtónálló, hogy beme-
het, az exellentias ur várakozik reá.

Belépett a tágas terembe, alázatosan, tisztességtudóan

rek és ezek siettek filléreikkel, adományaikkal segíteni a szenvedők sorsán.

De az országnak egyes vidékei s többek közt ez a miénk is igen lanyhán járulnak hozzá a nem-es emberbaráti és honfitársi törekvésekhez!

Ez pedig súlyos és vétkes mulasztás. Nem szabad megengednünk, hogy a mulasztás vádja rajtunk száradjon!

Gondoljuk meg, hogy csupán az egymás iránt érzett részvét, áldozatkészség, egymás kölcsönös segítése által boldogulhatunk; ezen eszközök által közös váltvetett munkával érhetjük el azt a magasztos célt, melynek megvalósulása hozza meg a nemzet legdicsebb husvét-ünnepét; azt a célt, melynek neve: egységes, erős magyar társadalom!

Szabó Jenő.

Az asszony miatt.

A legújabb véres párbaj, bár messze Galicia földjén esett meg, mégis bir annyi érdekességgel, hogy az egész művelt világ társadalmát, íróit és gondolkozóit foglalkoztassa:

Az eset ez:

Egy katonatiszt elcsábítja és megszókteti egy dúsgazdag lengyel földbirtokosnak a fiatal nejét.

A bűzke, becsületére féltékeny lengyel nemes nem tűrhetvén természetesen a családi tisztességén esett csorbát — követi a szökevényeket s rájuk akadva elégtételt követelt a csábítótól.

Ámde a „lovagias” elégtételadás során a magaigazát védő férj vesztette el életét.

Íme az elszomorító epilógus, a mely a maga meztelenségében tárja elénk a század végének ethikai felfogását.

Ugy ebben a conerét, mint más esetekben is legkevésbé bünhődik az, a ki legvétkesebb s az, a kitől elrabolták egyik legdrágább kincsét: a becsületet, kénytelen másik vagyonát, életét is elveszteni. Ha ezt kockára nem teszi, kineveti a társadalom, mint gyávát.

Philosophiailag véve a dolgot legbűnösebb az ilyen esetekben a nő, a ki megfélelkezvén esküjéről, másnak a karjaiba veti magát. Meglehet, hogy indulatai elragadták, szellemei uralkodtak rajta s ezek lehetnek mentő körülmények, de egészen fel nem mentheti semmi a házasságtörés vádja alól.

A régi népek, görögök és rómaiak, ép úgy mint a perzsaék, arabok és hinduk, a legsúlyosabban büntették a házasság törő nőt.

A régi magyarok, a kik pedig leginkább megbecsülték — mindentéle nemzet között — az asszonyszemélyt, szintén megbüntették, még pedig halállal — azt a nőt, a kire rábizonyult a hűtlenség vétké.

A mai társadalom, ép úgy, mint a törvénykezés nem intézkedik ez iránt még az előrehaladott kor és műveltség humanizmusának határai között sem.

Van olyan hiu, léha nő elég, a kinek csak reklam az, ha ilyen cause celebre-be keveredik a neve. Más, ha tart is a botránytól, utóvégre mégis csak meggondolja, hogy — éppen neki lehet a legkevesebb conerét hátránya a dologból, — s enged a csábító kérésnek.

A megcsalt férjnek pedig szabadjában áll neje ellen válopört indítani s a csábítót — provokálni.

Ámde ne legyünk egyoldalúak; lássuk az érem másik oldalát — ha t. i. a férj hűtlen nejéhez.

Ez esetben a nő szintén indíthat válopört férje ellen s ez — minden, a mit tennie kell. A társadalom általában az ő pártjára áll s a házasságtörő férjet — igen helyesen — elítéli.

Míntha hallanók a vádat, hogy a férfiak gyakoribb esetekben hűtlenek és általában véve állhatatlanabbak a nőnél. Első tekintetre meglehet, hogy igaznak tetszik az állítás, de bővebben megvizsgálva a dolgot, az ellenkező eredményre jutunk. Avagy kérdezzünk csak meg egy kijátszott férjét és egy rászédett nőt, hogy melyiknek kelemetlenebb a belyeze?

A kijátszott férjre újjal mutat az egész társadalom, nevetnek és szánakoznak rajta fölváltva; lépten-nyomon sértve érzi férfiu önértétét és büszkeségét. A rászédett nőt nem emlegetik annyit, legfejebb részvétellel említi fel az esetét s mindenki a férjét okolja.

Egyáltalában a gőz és villanyosság ily előrehaladott körében szomorú képek tárulnak elénkbe a társadalmi élet-felfogás és erkölcs terén. A párbajok — hasonlóan a középkor isten-ítéleteihez — javában dunnak a legintelligensebb osztályok kebelében; a törvény leggyöngében védi az emberek legdrágább kincsét: a becsületet s főleg a családi életben nem találjuk fel többé azt a hűséget, odaadást, a mellyel a régi családok tagjai egymás iránt viselkedtek.

A említett conerét eset csak egy a sok közül. Ki tűdná mindannyit felsorolni?

Az érdekesebbeket följegyezi egy pár sorban a journalistika, de a társadalom nem tesz ellentk semmit. Ott vagyunk, a hol Róma volt a nagy Caesarok korában.

A korhoz alkalmazva, bizony-bizony maupság is aktualisak lehetnének a Tacitus kifakadásai.

V. Szöcs Géza.

Vegyes hírek.

Előfizetési felhívás.

Lapunk t. olvasóit kérjük, hogy az ápril—június negyedére előfizetéseiket beküldeni sziveskedjenek.

A közigazgatási bizottság f. hó 13-án tartott gyűlésében b. Kemény Kálmán főispán elnökölt. A

meghajta magát. Az asztalok mellett különböző életkorú komoly emberek dolgoztak, föl sem tekintve a belépő neszére, pedig hát hangosan is köszönt: vagy csak magában gondolta?

Vajjon melyik lehet ő exellentiaja? tudakodott magában. Szét is tekintett közöttük, de egyiben sem bírta felfedezni a régi, ismerős vonásokat... Talán csak nem változott meg a felismerhetetlenségig?

Egy fiatal, komoly képtű ember észrevette s fejével a végső szoba felé mutatott, hogy ott van a miniszter ur. Félénken kocogott.

— Szabad! hangzott egy férfias erős hang, melynek egyes rezgésében felismerhetni vélte a régi gyaluharsogás akkordjait.

Benyitott.

A fényes, vakító fényes teremben egy jól megtermett ember sétált fel s alá hátratett kezekkel; félszemével a belépőre tekintve. Megismerte: ő volt a régi... eh hagyjuk a mulat! ő volt a miniszter ur ő exellentiaja.

A beteges ember mélyen meghajlott s akadozó hangon elmondta, hogy régóta vágyott látni az exellentias urat; hogy feljövét nem akarta elszalasztani a megtisztelhetés szerencséséjét, hogy mindannyian büszkék, boldogok, kik kétszeresen is a magukénak mondhatják; hogy lejártak a régi szép idők, hogy vissza kellett vonulnia a köztérrel, melyen minden igyekvését a közjónak szentel; hogy mint egyszerű kérelmező, támogatásért esedező áll az exellentias ur előtt stb. stb.

A miniszter ur látható hidegen, közömbösen hallgatta e meleg szavakat. Még egy vonása se rándult meg a részvét a féldobogó baráti vonalom miatt. Ridegen, nagyuriasan kérdé:

— Kihez van szerencsém?

A beteges ember szíve akkorát nyilalt, hogy majd hanyatt vágódott a fényes töltött székek közé... Iste-

nem, istenem, nem ismert meg... nem akar megismerni? Nyelve olyan szegényenyé lett, hogy alig tudott összegyűjteni egy pár szót feleletül.

— Bátorkodtam a névjeggyemmel alkalmatlankodni Exellentiad kegyes színe előtt... azonban ugy látszik nem méltóztatott megnézni, vagy elefedni méltóztatott;... Szóvati János vagyok, egykori megyei főjegyző...

E szavakra nem remélt fordulat állott be. Az exellentias ur acra elvesztette hideg, nagyuri kifejezését, melyet különben is játszi kötekedésből erőltetett rá s megfogva a régi jó barát kezét, azon a nyelven felelt, melyen a legtöbb, legbűbajosabb emlékeket lehet visszaidézni a mult verőfényes napjaiból:

— Ne biazni Jauo... te be nejsom miniszter... ten stari pratel som aj cul *) s lehajolva a kie összetöppördött urhoz, ajkaira meleg csókokat nyomott, mintha régen nem látott édes testvére lett volna.

— Azért hagytaalak legutóljára, hogy legtöbbet beszélhessek veled... No, ül le, beszélj az otthonról, magadról — áldjon meg az Isten, a miért meglátogattál! s addig meg sem pihent, míg barátját le nem vonta maga mellé a pamlagra s el nem beszélgetett vele mindent, kinek most már ugy égték az arcai, mint a szép egészségés ifjukorban, az égre néző nefelejts-szemek korában...

... Hej, hej a vér mégsem válik vízzé...

... A jellem még a bitoros széken is jellem marad...

*) Minthogy nem hiszem, hogy az otthoniak közül valaki a Bugányi András fi- és leányutódain — meg a Szegedi uram tóltá feledkezett fián kívül megértette e mondatot: ez okon lefordítom...

„Ne bolondozz, Janó... most nem vagyok miniszter... a régi jó barát vagyok mostan is.”

választott tagok közül jelen voltak b. Kemény Géza, b. Kemény Endre, Szalánczy Lőrincz, Zeyk Dániel. Az érdekesebb ügyek közül felemlítjük a Kovács Gyula nagyenyedi polgármester ellen a m. kir. belügy-miniszterhez emelt, annak idején ismertetett panaszt, melyet az írott adatokkal igazolt beható vizsgálat alapján a bizottság egyhangulag elutasítani határozott. A kir. pénzügyi igazgató jelentése szerint március havában befolyt 26,025 frt 62 kr egyenes adó; hátralék: 589,631 frt 26. — Italméresi adóban 19,263 frt 59 kr. folyt be, — hátralék: 12,266 frt 86 kr. — Az árvászéki elnök jelentése szerint 203 gondnokolt és 10,831 gyámolt ügyeit intézi a m. árvászéki. A kir. építészeti hivatal jelentése szerint a 98,243 frt 26 kr utadóból 72,745 frt 82 kr fizetett be. A f. évben 70 műtárgy, ezek közt 42 betonból, 17,000 frtot meghaladó költséggel lesz építve a megyei utakon. Az a brudbányai uton történt nagyobb hegyesuszamias megvizsgálására műszaki bizottság lesz kiküldve. Kir. tanfelügyelő jelenti, hogy Zalathán állami elemi iskola létesített. Elismerőleg szól a balázsfalvi gör.-kath. fiu és leány elemi iskolákról s a tanítóképződéről. Hasonlóan kiemelte a gyulafehérvári tanintézményeket. Sikert ígérő mozgalmat indított meg a vármegye földrajzának az elemi iskolák használatára való megirattása iránt. A f. orvosi jelentés szerint a 12 községben uralgokt kanyaró járvány esőkkent. Gyulafehérvárt és Vizaknán kedvezőtlen volt az egészségügy. Influenza, hőkhurut, hólyagos himlő voltak a gyakoribb betegségek. Meghalt: Nagyenyeden 11, Gyulafehérvárt: 42, A brudbányán: 8, Vizaknán: 24 egyn.

— Az Emke f. hó 12-én tartott gyűlésében 15000 frtot irányozott elő f. évi segélyezésekre. Alapítókéje 586,000 frtot meghaladta. Rendkívül sok a segélyezni, támogatni való, de a jövedelem nagy része már le levén kötvé, új segélyt csak a közönség melegebb támogatása esetében adhat. Ez okból felkérjük az egylet tagjait, hogy mielőbb fizessék be évdíjjaikat és szerezzenek új tagokat. A folyó évi közgyűlés Budapesten, június 8-án, a koronázás 25-ik évfordulóján lesz. Már is számosan jelentkeztek, de óhajtanó, hogy ezt a kedvező alkalmat menél többen ragadják meg, mi végből vagy a megyei választmánynál, vagy Kolozsvárt a központnál jelentkezzenek.

— Fentchel Samu n.-enyedi ifjúnak Ausztráliából, Uj Guineából lapunk egyik szerkesztőjéhez intézett levelét érdemesnek láttuk közölni tárcánkban, mely tanúságot tesz arról a bátor kitartásról, mellyel annyi bajon keresztül küzdötte magát. Levelé a gyűjtő állomáson Stephansort-on február 25-én lett feladva es april 10-én ért N.-Eenyedre. Utazása leírását jövő számban adjuk. Megemlíthetjük, hogy a M. N. Múzeum számára, ha segélyben részesítenék, szívesen gyűjtene s erre van is kilátás, mert Fentchel szorgalmas és értelmes gyűjtő lévén, gazdagon viszonzhatja a segélyt.

— Interpellatio a tisztelt városi tanácsához. Az építkezési rendtartás, a tűzrendészeti szabályzat már évek óta életbe léptek. Ezek dacára számos szalmás fedélű, tűzfészket képező ház van a városban, még az egyik fő közlekedési vonalat képező Sz.-Király utcában is, holott azoknak már mult évben el kellett volna tűnni. Hisszük, hogy illető háztulajdonosok fel lettek szólítva, de nem látjuk az eredményt. Ott, a hol tűz pusztított a félreeső utcákban, esinos házsorok épültek. Csak nem várja a t. tanács, hogy a város rendezést és szépítést megint egy esetleges tűzvész segítse elő, mely azoknak is okozhat kiszámíthatlan kárt, kiknek háza és vagyona nem kívánja az ily szomorú közbelépést. Ott van pd. a megyei kórház, mely a helytelen elnézésből eredhet a baj folytatás szintén ki lehet téve a veszélynek, mely a közel fekvő szalmás házcsoportok meggyulása esetében kitörhet. Egyes emberekért nem szabad a nagy többséget kitenni a bajnak. Kérünk tehát erősebb és eredményesebb eljárást.

— Figyelmeztetés. A n.-enyedi ref. egyházközségben ez évben konfirmálandó növendékek vallásos oktatása folyó april hó 25-én a reggeli isteni tisztelet után veendi kezdetét. Figyelmeztetem konfirmálni szándékozó azon növendékeket, kik nem enyedi ref. egyházközségünk keblében születtek, hogy keresztleveleiket mulhatatlanul szerezzék be, mert kik keresztlevéllel nem igazolják, hogy hol és mikor születtek, azok a konfirmálandók sorába nem fognak felvétetni. Nem fognak felvétetni azok sem, kik nem a maga idejében jelentkeznek. — Nagyenyed, 1892. április 14-én. Szilágyi Farkas, ev. ref. pap.

— Drágaság. Ezt a panaszt halljuk mindenféle. Drága a napszám, panaszolnak a gazdák, sőt nem is igen lehet kapni, pl. a Hegyalján, ahol a mult évi jó borárak, azután meg az állandó fuvarozás jól felvitte a paraszt gazdák sorsát. Már pedig a szőlőket jól meg kell mivelni s erre nincs más mód, mint rendes vinctellereket fogadni. Lehet ám kapni pl. Zemplénből, Tokaj, Hegyaljából s más bortermele, de fillozera pusztította vidékről, „Drága a hus!” panaszolják a gazdasszonyok s bizony 52 krt adni 30, 32 kr helyett, nagy különbséget tesz a háztartásban. Igaz, hogy a marha ár is nagyobb, de nem olyan magas, mely az eddigi árakhoz mért tulágos felemelést indo-

kolná. En...
lás“ pana...
ben is. A...
s így aki...
haceak re...
fizetési a...
magas, le...
kevés ház...
gos fegyi...
szállást pe...
volta dacá...

létesítésé...
a közönsé...
szükség v...
kir. tábor...
ban folyt...
mely edd...
magát. A...
50 méter...
istálot ép...
szik meg...

hó 1-én...
idő nem...
is s így...
Arad fel...
óta hang...
morgott...
nélkül sz...
is. Ebből...
várta, Na...
uton, a k...
jó világ...
utazik.

— kötelessé...
kérni, kö...
kik a th...
erkölcsie...
jékozául...
Berétel...
Kiadás: F...
Felfizet...
kácsi Zsi...
kr, Józsa...
Károly 5...
40 kr, E...
frt. Fek...
nt. Lénár...
Ismételve

— kert régi...
rendű va...
legkiváló...
rendelése...
kld árjeg...
ben vagy...
szinte b...
felvilágos...

— XLIV. t...
tett és m...
adóügyi...
ezen laj...
vényzab...
hivatik...
könyve...
t. c. 36...
alatt az...
mutassák

Pill

Lop...
Má...
De...
szekrénye...
gondosk...
Egy pár...
lözhet.

Han...
A le...
pénzszekr...
gotth, ragy...
otthon sze...
jobban vo...
Ann...
sebb is h...
új életre

kolná. Enyed oly drága lett, mint Kolozsvár. „Nincs szál-
lás” panaszoik sokan, nemcsak Enyeden, hanem M.-Igen-
ben is. A föld és a telkek ára felszökött, az építés drága
s így aki már szerzett magának lakást, nem épít bérházat
hacsak rendkívül kedvező helyen nem, ahol busásan meg-
fizetési a bolt bért, mert nálunk még mindig csak a
magas, legalább 10% jövedelemre számítanak, ezt pedig
kevés ház adja ki. — Enyeden különben most az orszá-
gos fejtöréstől foly nagyobb mérvű építkezés, ezt a
szállást pedig jó kedvéből senki sem foglalja el ingyen
volta dacára sem.

— **Gyulafehérvári hírek:** Huszfélszázévi egyet-
létesítésére és vízvezetékre hívja fel a „Gyulafehérvár”
a közönséget. Bizony erre a kettőre Enyeden is nagy
szükség van. Várparancsnokká: Lehmann Ferencz cs. és
kir. tábornok lett kinevezve. A történelmi társulat javá-
ban folytatja régészeti ásatásait. A műkedvelő társulat,
mely eddig is kiváló sikerral működött, újból szervezi
magát. Az önkéntes tűzoltó egyet is tevékenyen mozog,
50 méter új csövet és hidrofórt rendelt, szint és 4 lóra
istálot épített, telefonhálózatot létesít, szóval teljesen igye-
szik megfelelni feladatának.

— **Új vasúti menetrend lép életbe** f. évi május
hó 1-én kezdve. A n.-enyedi állomás érkezési és indulási
idő nem változnak, ugyanez áll a tövisi állomásra nézve
is s így ez uttal sem nyernék orvoslást a Tövisen át
Arad felé vagy onnan Kolozsvár felé utazók nagyon ré-
góta hangoztatott jogos panaszai az ezen állomáson átnyo-
morgott vesztéglések miatt, melyek itt minden ésszerű ok
nélkül szokatlan hosszúak és ennél fogva felette bosszantók
is. Ebből magyarázható, hogy Alvinczről és Gyulafehér-
várra, Nagyenyedre vagy megfordítva csak az utazik vasu-
ton, a kinek sok a vesztéglési való ideje s mint a régi
jó világban, a kinek az utja sietős most is tengelyen
utazik.

— **Nyilvános köszönet és nyugtázás.** Kedves
kötelességünknek tartjuk e becses lap keretébe helyet
kérni, köszönetünk és hálaunk kifejezésére azok iránt,
kik a theol. akad. ifj. dalárda hangversenyének sikerét
erkölcsileg és anyagilag előmozdítani sziveskedtek. Tá-
jékozással és megnyugtatóssal álljon itt e rövid számadás.
Bevételek, felülfizetések együttesen: 122 frt 20 kr. —
Kiadás: 75 frt 87 kr. — Tiszta jövedelem: 46 frt 33 kr.
Felülfizettek: Belle Lajos 30 kr, Gáspár János 2 frt, Mun-
kácsi Zsigmond 1 frt, ifj. Czirner József 60 kr, X. Y. 20
kr, Józsa Zsigmond 1 frt, Holländer József 20 kr, Gyulai
Károly 50 kr, Keresztes Ilona k. a. 40 kr, Bertliff József
40 kr, Baldi Károly 1 frt 60 kr, dr. Mátyás Mihály 1
frt. Fekete József 40 kr, Biró András theol. 20 kr és
nt. Lénárt József magyarói ref. pap, esperes 1 frtot. —
Ismételve is a legmélyebb köszönetét fejezi ki:
A Theol. akad. ifj. dalkar.

— **Baromfi tenyésztőknek.** Budapestben, az állat-
kert régi jó nevű tyúkászatában vérfelfrissítés céljából első-
rendű valódi tisztafajú tenyésztőzrsek érkeztek a külföld
legkiválóbb tenyésztőitől. Az igazgatóság már elfogad meg-
rendeléseket fajbaromfi tojásokra és kívánatra bérmentve
küld árjegyzéket. Képes árjegyzék 50 krajcárnak készpénz-
ben vagy levéljegyekben leendő előleges beküldése mellett
szinte bérmentve küldetik meg a megrendelőknél. Bővebb
felvilágosítást készséggel nyújt az igazgatóság.

— **Az adózó közönség figyelmébe.** Az 1888. évi
XLIV. t. cikk 16 §-a értelmében, az 1892-ik évre kive-
tett és megálapított földadó 8 napi közszemlére, a város
adóügyi osztályánál ki van téve. Felhívtnak érdekeltek
ezen lajstrom megtekintésére s a netáni sérelmesek a tör-
vényszabta határ időn belüli fellebezésre. — Továbbá fel-
hívatik az összes adózó közönség arra, hogy az adó kis-
könyvecskéiket e hó végéig, különben az 1888. évi XLIV.
t. c. 36. § értelmében 1—5 frtig terjedő pénzbírság terhe
alatt az adó előírás végett, a város adóügyi osztályánál
mutassák be.

Csarnok.

Pillanatnyi gyengeségben.

Lopott. Nincs más szó, más kifejezés tettőre.
Más jószágához nyult.
De mikor az a másik olyan gazdag! Az ő pénz-
szekrénye tele arany és bankóval. Családjáról is dusan
gondoskodott. Senkinek sincs kárára az a kis vesztéség.
Egy pár darab aranyat a gazdag ember könnyen nélkülö-
zhet.

Hanem mégis lopás volt. Kenyér adóját lopta meg.
A lopáshoz mindenesetre hozzájárult az alkalom. A
pénzszekrény nyitva maradt. A nagy fiókban úgy csillo-
gott, ragyogott az arany és a szegény irnok szeme, kinek
otthon szenvedő, beteg neje van, elkáprázott. Az arany
jobban vonz, mint a mágnes.

Annak a gyenge teremtesnek még a legszüksége-
sebb is hiányzott. Egy üreg bor, egy sült csirke szinte
új életre keltené. Szinte látta, hogy halvány arcára mint

költözik a pirosság. Hanyatló ereje is visszatér és több
bátorsága, kedve lesz az élethez!

A véletlen is közbe játszott. Főnöke egy adás-ve-
vési szerződés aláírására a másik szobába távozott. Csak
egy rövid lépés kellett a szekrényig és házában a gond
és betegség eltűnik.

Nem! Ez nem volt tolvajlás! Ez önvédelem, ez kö-
telesség volt.

Megtörtént.
Az aranyakkal zsebében távozott az irodából.

A meglepedés egy nemével sietett a lépcsőkön le-
felé, de alig ért az utcára, midőn a háta mögött egy el-
nyújtott kiáltást hallott:

— Tolvaj! Fogjátok meg a tolvajt!

Borzadály futott végig egész testén és majdnem
megkővülve maradt állva. Homlokán egyszerre kiütött a
hideg verejték és teste ludbörzött.

Máris fel van fedezve! Ilyen hamar?

Az emberek előtte futottak el. Majdnem feltaszították.
Egy rongos ember körül csoportosultak, kit egy rendőr
már galléjánál tartott.

Tehát az a tolvaj, nem ő!

Megkönnyebbülten lélekzett fel és tovább ment, de
lépései nehezebbek lettek. Az az elnyújtott kiáltás: Tolvaj!
Fogjátok meg a tolvajt! követte.

Bolondság! hogy lehet őt egy közönséges tolvajjal
összehasonlítani; azzal, ki talán egy szegény gyermektől
rabolt, vagy egy szegény embernek utolsó vagyonát vette
el. Hiszen ezt ő nem tette.

Minden erejéből igyekezett elkerülni azokat a kin-
nos gondolatokat, melyek zaklató agyában kérgetődtek.

Mit vásároljon a pénzért? Mivel lepje meg azt a
szegényt asszonyt? Bort, húst vagy befőttet vegyen? Mind-
egyikből valamit! De nem fognak-e csodálkozni, hogy ő
a kopott, ágról szakadt, nyomorult kinézésű ember ar-
anyokat vált és olyan tárgyakat vásárol, a mi csak gazda-
gnak van megengedve.

Gyanakvó szemmel fognak reá nézni; rosszat fog-
nak gondolni. Félénk tekintetével is elárulja magát. Meg-
fogják, bezárják!

Ej mit! Félre a badar gondolatokkal! Az emberek
élni akarnak s nem törődnek azzal, hogy melyik pénz
honnan jön!

Éppen egy borkereskedés előtt állott. Már szépen
ki van világítva s mennyi ember van benne. A sokaság
közt fel sem tűnik az ő madárjéje ző alakja. Be tehát!

... Nem, nem megy...

Ugy érzi, hogy nincs elég bátorsága, reszket. Még
soha senkinek egy krajcárját sem sajátította el. A kezé-
ben lévő aranydarab tüzes vasként ég. Nyugodtságra
kell szert tenni.

Most először haza megy. A feleségének fájdalma,
vézna gyermekeinek látása talán bátorságot és nyugalmat
kölcsonöz neki.

Hevesen lépett a szegényes szobácskába és forró
ajka megérintette bágyadtan mosolygó feleségének hom-
lokát.

— Hogy érzed magad? kérdezte lassu, remegő
hangon a férj.

— Jól, nagyon jól, lehelte alig hallhatóan az asz-
szony.

Jól, nagyon jól! Ezt feleli már napok óta a szegény
tűrő teremtes és ezért most szemrehányással halmozta.

— Te nem mondasz igazat; te beteg vagy; te
szenvedez; te szükségét szenvedsz! Neked ápolás kellene,
hogy el ne pusztuj. De türelem! A segély órája érkezik!
És segítő angyalod, mentőd én leszek.

Alig mondta ki ez utóbbi szavakat, érezte, hogy
arca tüzlángba borul.

— A rossz időknél vége van, folytatta az irnok
emelkedettebb, de bizonytalan hangon. A jó tanács meg-
hozta a jó időt.

Az asszony tekintete kérdést árult el. A férj hirte-
len a zsebébe nyult és a jövő pillanatban a fényes arany-
darabok, a lámpa világától ragyogva, a kicsi asztalon fek-
szenek.

— Itt van drágám! szólt hevesen, itt van pénz! Ez
a tied. Ezzel ápolni akarlak. Miért legyenek csak a gaz-
dagok egészségesek? Az nem helyes, nem emberi! Én
téged egészségesnek akarlak látni! Ha ez elfogy, lesz
más, lesz több!...

A hevesen kezdett beszéd mind halkabb, halkabb
lett és nejeire vetett ragyogó szemei elhomályosulnak,
mintha sűrű fátyolt húztak volna elébe. Összeborzadt.

A nő egy hangot sem szól, de tekintete mintha
sokat, nagyon sokat beszélne. Nem az öröm, nem a re-
mény s nem is az újra visszanyert életkedv az, a mi vo-
násaírói visszatükröződik.

— Tolvaj!

Ugy rémlett a férj előtt, hogy ez iszonyu szót hal-
laná. És mintha felesége ajkáról lebbent el.

Pedig az asszony nem mondta, csak folyvást férje
arcára néz.

És mégis az a szó fülébe csengett. Újra és ismét!
A harag, a megvetés rejtett e három tagu szóban:

— Tolvaj!

Félelem, ijedtség és zibbadás ragadta meg az ember
egész valóját. Tör és gyilkos rejtett minden betűjében.

Az asszony ajka meg sem mozdult; ő csak férje
arcánra nézett. Az irnokot égette a tekintet és villám-
gyorsan összeseperte az asztalra tett pénzt, kalapját a fejére
nyomta és az ajtóig rohant, de onnan egy pillanatra
visszafordult.

— Nagyon fontos dolgom van, szólt. Elfeleltem
valamit.

E szavak után sebesen elhagyta a szobát.

Egyenesen főnöke lakásáig futott. Erősen megrántotta
a kapu csengettyűjét és rekedten kiáltotta inkább, mint
mondta az eléje siető cselédnek:

— Az ural kell beszélnem, azonnal! Nagyon fon-
tos dologban!

— Nem lehet, vendégei vannak, válaszolta a leány.

— Mindegy. Veszély fenyegeti az urat! Kötelessége
engem elfogadni.

— Jól van, megkísértem, szólt a leány és távozott.
Visszafojtott lélekzettel várta a választ. Bebecsátot-
ták a főnök szobájába.

— Mi vezette ily késő órában hozzám? kérdezte a
főnök.

— Egy lopás, főnök ur.

— Lopás? És nálam? kiáltotta ijedten az ügyvéd

— Önnél.

— Hol a tolvaj? Tudja ki az?

— Tolvaj ön előtt áll,

Majdnem hangtalanul lebbentek el a szavak az ir-
nok ajkáról s azután reszkető kezekkel letette az asztalra
az aranyokat.

— Vegye vissza pénzét. Nincs rajta áldás. Az örült-
ség egy pillanatában nyultam hozzá.

A főnök csodálkozó tekintettel nézett a felindulástól
reszkető, szájalmas alakra.

— Hát mi vitte önt e lépésre?

— Egyszerű, semmit mondó mentségem van, fő-
nök ur.

— S mi az?

— Ném iránti vouzalom, rebegte a kérdező. Pél-
tem, hogy meghal. Nagyon fiatal még. Alig élt.

Az erős férfi arcába temette kezét és könyei azon
keresztül hulltak a szőnyegre. Nehány percig maradt e
helyzetben, midőn egy kezett érzett vállaira nehezéni. A
kéz érintése gyöngéd volt, midőn felpillantott főnöke jó-
ságos arcával találkozott tekintete.

— Beszélje el nekem sorsát! Beszélje el minden
tartózkodás és félelem nélkül, mondta atyai hangon a főnök.

A szerencsétlen ember fellélekzett. Letörülte izzó,
gyöngyöző homlokát és elbeszélte azt a mindennapi tör-
ténetet, melynek a szegénység, a szükség, a nyomor, a
háttere, de ezt a közönséges dolgot olyan szívhez szólóan
adta elő, hogy a főnök szeméibe az érzés, a szájalom
cseppei gyűltek.

— Vegye ezt a pénzt, válaszolta kis szünet után a
derék ember, ez most valóban az öné. Ön különös módon
adta tudtomra nyomorát, de hiszek önnek és szánom önt.

Használja fel ezt a pénzt! Legyen ez önnek a becsület-
ség tandíja. Ne féljen megtartom szolgálatomban is. ...

Nos, miért nem nyul pénzéhez? Vagy irásban akarja,
hogy most az öné? Igaza van. Megteszem.

Kevés percek után az irnok künn állott az utcán.

Ugy érezte magát, mint az álmodó, ki abban a pillanat-
ban ébred föl, midőn az akasztófa alatt áll. Föllélekzett.

Könnyű szívvel ment tova. Midőn a bolt előtt állott, büsz-
kén lépett abba és minden szükségeset bevásárolt. De
vásárlása közben oldal zsebébe tartotta kezét, hol főnöke
írása rejtett, mely őt az aranyok jogos tulajdonosának
mondja.

Tele zsebbel érkezett szük lakásába. Neje már az
ágyban pihent és az irnok a megnyugvás édes érzetével
az ágyra helyezte a hozott holmikat.

— Hol vetted azt a sok pénzt a mibe ezek a tár-
gyak kerültek?

Az asszony a szeretet melegével és a gyöngédség
lágy hangjával kérdezte ezt férjétől.

— Ne félj, nem loptam, szívem.

— Loptad te? De férjem, hogy jutsz ilyen szőrná
gondolathoz? Te — tolvaj?

A férj az öröm és boldogság vegyülékével ragadta
meg neje keskeny, finou kezét és azokat forró csókjai-
val halmozta el.

— Ugy van, neked igazad van, szólt alig halhatóan
és csak nagy erőfeszítéssel birta visszatartani kitörni ké-
szülő könnyeit, én — nem vagyok tolvaj.

Miskolci Henrik.

Közgazdaság.

* Kevés a kávé, így hát drágulni fog az ára. Leg-
alább azt írják Triestből a „Kereskedők Lapja”-nak. Mint
egy ottani nagy kávécéghez érkezett távirat mondja. Bra-
ziliának, mely pedig tudvalevőleg a világ legelső kávé-
piaca és termőországa, az idén mintegy egy millió bállal
kevesebb kávétermése lesz, mint tavaly volt. Hasonló je-
lentések érkeznek a többi termelő országokból is.

* A bor szeszezésére használt szesz italmérési adómentessége tárgyában, a győri kereskedelmi kamara felterjesztést intézett a pénzügyminiszterhez, ki ennek következtében közzétette kimondotta, hogy a borszeszéséhez használt szesz-italmérés adótól mentes. Egyik beszedési körzetből a másikba a borszeszésére céljából átszállított szesz azonban italmérési adó alá esik.

* A gabnaüzlet helyzete. Budapestről írják nekünk: Az időjárás folyton száraz és meleg széllel vegyest. Az őszi vetések állása igen kedvező. Ugyan ez áll a külföldről is. A hangulat a külföldi piacokon lanyha és az irányzat mindenütt esőkenő. A forgalom, minthogy a fogyasztók csak a legszükségesebbet veszik, csekély és vontatott és a spekuláció is egészen tétlen. A folytonos árhanyatlás e téren azután a lisztpiac helyzetének javulását is gátolja; ily körülmények között malmok nagy veszteségre dolgoznak, raktáraik tulvannak halmozva s hogy a nagyobb bajt elkerüljék, üzemüket beszüntetik. A korpaüzlet élénk.

Felelős szerkesztőség:
Dr. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALAN.
Kiadótulajdonos: WOKÁL JÁNOS.

HIRDETÉSEK

Nyers-bastselyem szövetet, egész öltönyre való szállít 10 frt 50 krért (kivánatra jobb fajtájú is) HENNEBERG G. (es kir. udvari szállító) selyemgyára ZÜRICH-BEN, póstabér- és vámmentesen. Minták postafordulóval küldetnek Svájcba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó.

Glória selymet — 120 cmtr. szélességben, por- és esőköpenyek, valamint zubonyokra alkalmasat, méterenként 2 frt. 65 krtól. (5)

Pályázati hirdetmény.

A Bethlen-főiskola jog- és jószágigazgatóságánál az irnoki s azzal kapcsolatos téglá-, cserép-, fűrészüzet-felügyelői állás üresedésbe jövén, arra pályázatot hirdetek. Javadalom: 565 frt fizetés, 100 frt lakbér, esetleg természetben szállás, 8 méter öl tűzifa.

Okmányokkal felszerelt kérvények e hó 25-ig hozzám adandók be. Az állomás május 1-én elfoglalandó lesz. Az alkalmazottat a főisk. mélt. előjárósága ez év december havában erősíti meg állomásában bevalás esetére.

Nagyenyed 1892. ápril 6.

br. Splényi Henrik,
jog- és jószágigazgató

2-2

173-892. tkvi.

Arverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíróság mint könyvi hatóság által diódi özv. Czengya Trifoné Pujá Máriának diódi Krisztea Juon elleni végrehajtási ügyében végrehajtható kérelmére a végrehajtási árverés 357 frt 71 kr hátralék, tőke 398 frtnak 1889. évi február hó 1-ső napjától járó 6% kamatai 14 frt 83 kr végrehajtási már megállapított, valamint jelenlegi 6 frt 50 kr. és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett tekintettel az 1881. évi 60. t. cz. 156. §-nak a.) pontjára — özv. Krisztea Dionisziáné szül. Mitrea Szuzánná, Krisztea Simon, Mária kisk. Krisztes Juon, Vaszília és Sofia tulajdonát képező a diódi I. r. 637. sz. tjkvben A f 2 rend 640 és 641 hrzi. alatti birtokokra 241 frt — a 3 rend 3679 hrzi. sz. alatti pusztára 34 frt, továbbá a Krisztea Szimion, Mária kisk. Krisztea Juon, Vaszília és Sofia nevével felvett — a diódi I. r. 641. sz. tjkvben A f 1 rend 2087. hrzi. sz. alatti szőlőre 78 frt megállapított kiküldési árban; — továbbá a végrehajtási árverés 20 frt tőke, ennek 1891. február 1-étől járó 6% kamata és 6 frt 80 kr költség erejéig kiskoru Krisztea Juonnak a diódi II. r. 186 sz. tjkvben A f 1 rend 168/2 hrzi. sz. alatti számtájára 114 frt megállapított kiküldési árban elrendeltetik.

A 2087 hrzi. sz. alatti szőlőt 56 frt 80 kr váltásáig terbeli. Az árverés 1892. évi május hó 9-ik napján d. e. 9 órakor Diód községe házában fog megtartatni.

Arverezni szándékozók végrehajtható kivételével tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes érték-papírban leténni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre váltva után két egyenlő részletben 30 és 60 nap alatt minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számított 6% kamattal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámítatni. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság mint telegkönyvi hatóságnál és Diód község előjáróságnál tekinthetők meg.

A kir. járásbíróság, mint telegkönyvi hatóság.
Nagyenyed, 1892. február hó 12-én.

VINCENZI, kir. aljbíró.

Első magyar gazdasági gépgyár részvénytársulat

Budapesten.
Gyártelep:
Külső váci ut 7. sz.



Ajánl hazai gyártmányu

gőzcséplő készleteket
valamint mindennemű
gazdasági gépeket
és talajmívelő-eszközöket, különösen úgy könnyű, mint kötött talajhoz alkalmas legújabb rendszerű **sorvetőgépeket**

Arjegyzőket kívánatra készséggel küldetnek.

A ZACHERLIN 2-10
vevésénél nagy figyelemmel kell lenni



Vevő: . . . nekem nem kell kibontott féreg por, mert én Zacherlint kértem! . . . Joggal dicsérik e különleges és kitűnő minden féreg-ellenes szert, azért csak lepecsételt és az üvegbe nyomott „Zacherl” névvel való veszek. — Valódi kapható:

Nagyenyeden: Winkler János urnál.	Gy.-Fehérvárt: Misselbacher J.B. urnál	Balászfalván: Heiskovits Lipót urnál
„ Czirner J. József „	„ Jakabfi Albert „	„ Sinberger Salamon „
„ Bisztritsány L. „	„ Mihellyes Zsigm. „	„ Schissel Károly „
	„ Frülch Gyula „	
	„ Nagy József „	

Melyik lapra fizessünk elő?
Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az 16-52

„EGYETÉRTÉS”

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alaposága és sokasága, rovatainak változatossága, kitűnősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tette népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „EGYETÉRTÉS” olvasói értesülhetnek első sorban. Az országgyűlési tárgyalásokról a legreálisabban, tárgyilagos hű tudósítást egyedül az „Egyetértés” közöl. Barmely pártköz tartozék is a képviselő, beszéde az „Egyetértés”-ben a legterjedelmesebben közöltetik. Ez az óriási terjedelmű lap egyszerre két honlöközeget ellenkező irodalmi célt szolgál, mert naponként megtalálja benne a család, a hölgyvilág s maga szép-irodalmi olvasmányát a világirodalom legkitűnőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárcacikket legjobb íróinktól, divat tudósítást Párisból stb., úgy, hogy nincs szépirodalmi lap, mely az „Egyetértés”-nek e rovattal a versenyt kiállhatna.

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés”-nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jólérsülettel tekintetben utólréhetlennék van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés”-nek, hogy az események ösmertése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyta magát befolyásolni, s mint teljesen független lap föltötte áll minden pártérdeknek és csak az igazságot szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításainak is mindenkor a párttekinetekeken felülemelkedő részrehajlatlanság szerezte meg a közölszerést, mely abban nyilvánul, hogy az „Egyetértés” olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés” gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdasági közönség, az iparos és vállalkozó nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés”, kereskedelmi s társasági tudósításainak bőségével a többi lapok már fel sem veszik a versenyt. — A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két évtized óta tudja már, hogy az „Egyetértés”-ben megtalálja mindazt, a mire szüksége van, s e miatt az „Egyetértés” ma már nélkülözhetlené vált, mint a hazai kereskedelmi, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezér lapja. Uzteti dolgokban az „Egyetértés” a legjobban informált lap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fölmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közölt hű tudósításokon kívül végre csak az „Egyetértés”, 3 speciális rovattal említtjük meg, melyek országos híre tettek szert. Ezek az Irodalom, a Tűgy és a Mezőgazdaság melyek mindegyike egy-egy szakapot képes pótolni. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS”-re,
melynek előfizetési ára: egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés” kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés” felelős szerkesztője és kiadó-tulajdonosa:
CSÁVOLSZKY LAJOS.

Az „Egyetértés” kiadóhivatala:
Dalszínház-utca I. szám.
(Az operaházzal szemben)

Nyomatott Wokál Jánosnál Nagyenyeden 1892.

Sol
lassanké
nemes
mány,
uj ered
maradu
és ügye
satnyul
mely ip
találunk
görbe
vid lát
karok,
lánosak
megbán
Jó
zodó m
berek
annyt
testi er
A szesz
pongás
legrette
vezetbe
romlásá
maga ut
az ered
gyöződn
Eze
zák a to
is hiba
ifju, de
hogy a
gyakorla
ahelyet,
elénk, r
térre, ki
erő és t

Uta
Sze
schits-Rir
latiga” m
előző nap
kor jöttem
Élén
befejezte
hajó rend
A g
mintegy
hogy hoss
tisztjei ha
Az u
ülve, rész
várják az
Előtt
méláza, k
Amott eg
Fejét csak
szerezzen,
arca szápa
szik anyjá
Távo